

katerih se še krajevar ne odpusti, zahtevajo naj tudi svoje pravice. Vsaj nismo norci, da bi zastoj se trudili, vse težave prebili, samo zato, da bi spolnili naše dolžnosti, pravic pa samo toliko uživali, kolikor nam dajejo drugi, kakor se beraču ostanki od mize ponujajo. Ne in stokrat ne! naš groš vendar velja ravno toliko, kakor nemški groš, mi hočemo za svoja plačila tudi kaj dobiti. Na slovenskih tleh gre Slovencu prva beseda. Na silovitost, predrznost ali tudi navidežno prijaznost nemčurjev ne smemo gledati. Svoji k svojim. Volimo zanaprej v občinski odbor same poštene, neomahljive možake, kateri bodo zmiraj trdno stali kakor skala na slovenske strani, za občinske uradnike moramo izbirati Slovence, kateri bodo z uradi in z ljudstvom slovenski dopisovali. Prosimi nam je povsod brez izjeme za popolnoma slovenske šole, ljudske in srednje, v katerih se ima po zdravih pedagogičnih pravilih učiti tudi nemški jezik, kajti kolikor jezikov znaš, toliko glav veljaš. Uradovati moramo vedno in v najmanjših stvareh z vsemi uradi brez izjeme v materinskem jeziku. Občine so neodvisne, same se vzdržujejo, njim se ni treba bati ničesar. Zahtevati moramo pri vsih uradih, sodnijskih in političnih, da se zapisniki pišejo v naščini. Nemece gotovo ne podpiše pisma, ktero ni nemško pisano; tudi mi nismo hlapci. — Naš jezik je lep, mi se v njem med seboj najrajši pogovarjamo; pa tudi tisti cesarski uradniki, katerih pomagamo mi plačati, se morajo zmeniti z nami v našem jeziku, drugače naj grejo, od koder so prišli. Če bodemo tako ravnali, potem bomo mi gospodarji na naši zemlji, potem bo spoštovan slovenski jezik, kakor je to zdaj že v popolni meri v Ljubljani, mestu, ktero šteje nad 20.000 stanovnikov, in je zdaj skoz in skoz slovensko — letos so se tam prebudili Slovenci in so potisnili liberalce v kot, kjer bodo zdaj vtegnili premišljevat svojo prejšnjo nesramnost.

(Konec prih.)

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Bela Ljubljana ima sedaj zopet svojega slovenskega župana. G. Graselli bil je od cesarja kot župan potrjen in slovesno umeščen. Narodni njegovi volileci napravijo mu v nedeljo 11. t. m. sijajen in javen obed. Narodni zastop je sklenil mestno branilnico osnovati, prošnjo odposlati državnemu zboru za uvedbo slovensčine v srednjih šolah in za premeščenje deželne nadsodnije iz Gradca v Ljubljano. Magjarski plemenitaš Kallay imenovan je za skupnega finančnega ministra in načelnika uprave bosensko-hercegovske, on je več srbsko-hrvatskega jezika in zgodovine. — Českemu vseučilišču v Pragi nastavljajo novih profesorjev, z novim šolskim letom začnejo s českim podučevanjem. Olumuc, Kremžir in Brno dobijo srednjih šol. — V Plzni sešlo se je mnogo nemških pevcev, ki so dražili Čehe, da bi prišlo to tepeža. Toda Čehi so pre-

zirali rogovileže pač pa so vsi oficirji izstopili iz nemške kasine, ker so Nemci nedostojno častili nemško-pruskega cesarja. — Tisti baron Beust, ki je l. 1866 k nam prišel za ministra ter Avstrijo razklal na dvoje prepustivši Magjaronogerske dežele, in dalje liberalcem pomagal do nove šole, do oderuške svobode itd. je sedaj cesarsko službo kot Pariški poslanik zgubil in šel v pokoj! — Judov je iz Ruskega navrelo uže nad 16.000. — Hrvatskega poslanca Starčevića pristaši so v Reki napali hišo magjarona Maleja, da je komaj živ pete odnesel. — Novačenje završili so redno sedaj tudi v Tuzli, Zvorniku, Visokem in Banjiluki. Okolo 4000 hercegovskih vstašev zbežalo je v Črnogoro, a sedaj bi radi šli domov pa fml. Jovanović tirja, da položijo orožje, glavače ugrabijo in sodnijam izročijo.

Vnanje države. Znani Garibaldi je umrl na otoku Kapreri 75 let star. Mož je rogovilil v Evropi, Afriki in Ameriki, se vojskoval zoper Avstrijo, Nemčijo in papeža ter l. 1862 pregnal Neapolitanskega kralja. Živel in umrl je kot freimaurer in zaklet sovražnik mešnikov. V oporoki tirja, naj telo njegovo sežgejo. Italijanskim liberalcem je veljal kot mesija in toraj zalujejo močno za njim, še celo v Trstu, kder zapirajo štacune in prepovedujejo veselice. — Nemškega cesarja obiščejo te dni italijanski kralj in cesarjevič Rudolf, da bodeta botra pri krstu vnučiča nemškega cesarjeviča. — Rusi delajo velikanske šance in nasipe okolo Varšave, Kovna in Bresta Litevskega, iz Smolenska v Pinsk pa železnico. — Turškega sultana podpirajo v Egiptu Avstrija, Italija, Nemčija in Rusija. Vsi želijo Angležem in Francozom zabraniti Egipt. Vsled tega je sultan odposlal zvitega Dervis-pašo, da se porazume z narodno egiptovsko stranko pod vodstvom Arabi-paše. Ta drži vice-kralja prav za prav zaprtega v Kahiri, da ne more do angleškega in francoskega brodovja. To se sicer šopiri in grozi pa storiti se ne upa ničesar. Francozi in Angleži so se pre naglilili in sedaj se jim posmehuje ves svet.

Za poduk in kratek čas.

Grofica Radeckijeva v Mariboru.

Sopruha slavnega vojskovodje Radeckija bivala je mnogo let v Mariboru. Bila je znana v mestu in okolici zaradi njenega usmiljenega srca. Vbožci so pri njej pogosto pomoč iskali in dosegli. Neki poletni dan l. 1827 pripoveduje ji žena, koja je perutnino in druge reči za njo kupovala, da imata kovač in njegova žena blizu cerkve Marije Device v Digošah že več časa krasno gosposko devico kakih 14 let staro kot jetnico pri sebi, večjidel zaprto v temnej na polovico v zemljo vzdanej čumnati. „Ko v nedeljo popoldan tje pridem in Kovačevih ni bilo doma, sem s punco lahko govorila, kajti nemški uže dobro zna; pravila mi

je, da mačeha njena je njo po noči k tej koči pripeljala, da je poprej nekaj časa v Konjicah bila, rojena pa je na Angleškem, in da ne zna, kaj z njo početi mislijo. Oča bili so general, ali še živijo, ne ve.“

Ko usmiljena grofica babelo poslušala, se jej solze zasvetijo v očeh. Prijazno jej veli, da naj popoldan ob treh zopet pride. Ko bable odide, pošlje grofica starega slugo k svojej takrat v Mariboru bivajočej sestri grofici Gabrieli s prikonom, naj blagovoli brž ko se da k njej potruditi se, kajti velevažne reči jej mora povedati. Grofica Gabrieli koj brž pride in R. ji vse povè, kar je pripovedovala stara zastran tuje gospodične. Zanimivo povest zaslišavši hiti grofica Gabrieli k blagemu obristu baronu Pitnarju — in mu iskreno ponovi povest od tuje gospodične, kakor je izvedela pri blagorodni sestri. Obrist gre v svojo pisarno, pokliče adjutanta Pirkuča, mu več reči naroča, pride zopet v sobo, v koji čaka grofica Gabrieli, jo prijazno povabi na obed s pristavom: ob treh pojdemo jetnice rešit. Tisti dan smo dijaki do petih učiti se morali zaradi neke preskušnje. Ko iz gimnazije pridemo pa še pred hišo stojimo, prijezdi adjutant po strmi cesti, ulici od dravskega mosta, za njim lajtnant Čermak in bandednik Jakomini, in pripelje se okinčana kočija, v njej grofica Gabrieli, kontesa mlada Radeckijeva, baronesa Pitnerjeva in med njimi krasna, kakor pomladanska cvetlica, tuja gospodična. Vzela je njo usmiljena grofica Radeckijeva k sebi, dokler se ni o njej vse dobro izvedelo. — Bila je res iz Angleškega, hči nekega generala, ki je mlado gledališno igralko za drugo ženo bil vzel na stare dni. Ova mačeha je bila doma iz gorenjega Štajarja. Ker je pa pri hiši jej devica na poti bila, je iz Angleškega jo na Štajersko poslala, jo najpoprej v Konjicah zastavila, potem pa k omenjenemu kovaču dala. Kaj da je mačeha tuhtala z devojko storiti, to se ne ve. — Čez 15 let, t. j. l. 1842, najdem popisano Angličanko v Rogaci. Bila je soprnica celjskega okrožnega komisarja barona Sengschmida in imela pri sebi kakih 5 let staro hčerko, krasno kakor angelčka, in rada je pripovedovala svojega življenja zamotano čudno osodo.

Tribunski.

Smešnica 23. Neki gospod obstoji na cesti, in vpraša došlega kmeta: „Znate mi li povedati, kako daleč še imam do bližnjega mesta?“ Kmet pa mu odgovori: „Le idite, bodete že prišli.“ „Znam! da pridem, pa bi vendar rad znal, kako daleč še imam,“ reče gospod, kmet pa mu zopet tako odgovori kakor poprej. Na to se gospod razsrdi, in začne kmeta zmerjati rekoč: „Takega bedaka kakoršen ste, še pač nisem našel, zategadelj se hočem hitro od vas umakniti. Na te besede pa zbeži hitro od kmeta v stran, kmet pa se za njim zadere: „Hej, gospod, ako boste tako šli, potem pa že pridete v dveh urah!“

Fr. Magdič.

Razne stvari.

(Občni zbor.) Slovenskega društva ne bode v nedeljo 11. t. m. ampak malo pozneje.

(Savinjskemu sokolu) prvi starosta izvoljen je bil g. Jožef Lipold v Mozirji, podstarosta g. Anton Goričar in odborniki gg. Radoslav Škoflek, Ivan Vrankovič, Jož. Turnšek, Ivan Vošnjak iz Šoštanja in Fr. Prislán iz Brašlovec.

(Slovenske dijake) v Mariboru je nekdo zatožil pri namestniku v Gradci, ka baje imajo med seboj tajne politične zadrage. Vsled tega bilo je 6 dijakov od okrajnega glavarja v gimnaziji preiskovanih, a med tem je okrajni komisar dal pregledati njihova stanovanja. Bilo je vse zastonj. Nemških dijakov, ki imajo takšne zadrage po imenu znane, niso preiskovali. Samo zaradi rogovilstva ponočnega v kavarni bili so kaznovani.

(Okrajni glavar celjski) naznanja, da bode adjunkt vinorejske šole g. Hanzelj razlagal o trtnej uši javno dne 9. junija v dvorani pri „belem volu“ v Celji popoldne ob 5., dalje dne 10. junija ob 10. dopoldne v Šmariji pri g. Karolu Jagodiču in 11. junija ob 10. dopoldne pri g. Antonu Stancerju v Konjicah.

(Rajni g. Rapoc) je polovico svojega na okolo 100.000 fl. cenjenega premoženja sporočil Mariborskej posojilnici proti temu, da skrbi za ustanovo dijakom mariborskega in šoštanjskega okraja. Slava in hvala mu ter blag spomin!

(Toča) je potolkla tudi Krapinsko okolico na Hrvatskem.

(Podčetrtek) slovenski pricepljal je tudi za ptujskim Miheličem in podpisalo je baje nekaj dedov smrdljivo peticijo zoper Slovence; tudi občina sv. Heme je pljunila v lastno skledo. Sramota. (Mariborska posojilnica) imela je do 5. jun. t. l. 60.509 fl. 74 kr. prometa.

(Toča) je po došlih nam obilnih poročilih dne 31. maja klestila od nemške meje do kranjske, hrovatske in ogerske ter so več ali menje oškodovane fare Svičina, sv. Ilj, sv. Ana, sv. Jurij, sv. Lenart, sv. Benedikt, sv. Trojica, sv. Anton, Mala nedelja, del sv. Lovrenca, sv. Tomaž, Svetinje, sv. Miklauž, sv. Bolfank; dalje Lembah, Hoče, Slivnica, Stranice, Celje z okolico in Vransko. Največ škode je v Ormožkem okraji, kder je skoraj vsak list po vinogradih uničen, hudo je delala toča tudi pri sv. Trojici, okolo Celja in v Stranicah, drugod je menje škode. C. k. namestnik baron Kúbek ogledal je ljutomerski in ormožki okraj ter obljubil pomoči od strani vlade.

(Dva notarja na Slovenskem) imamo, ki sta na čuden način prilezla do te dobre službe, kajti nobeden ne zna slovenski, čeravno je to zaukazano. Vsakako pa drzno in zagrizeno povsod in vselej v prvej vrsti rogovilita zoper Slovence. Temu bode treba v okom priti. Taki drzni pri-tepenci nas miruljubne Slovence dražijo in silijo v obrambo. Imen še sedaj ne navajamo.